สัตว์ปีก

จากวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี

์สัตว์ปีก หรือ นก (รวมถึง ใก่, เป็ด, ห่าน, ใก่ฟ้า) จัดอยู่ในไฟลัมสัตว์มีแกนสันหลัง ชั้น Aves (คำว่า Aves เป็นภาษาละติน หมายถึง นก) โดยมีลักษณะทั่วไปคือ เป็นสัตว์ทวิบาท เลือดอุ่น ออกลูกเป็นตัว รยางค์คู่ หน้าเปลี่ยนแปลงใปเป็นปีก มีขนนก และมีกระดูกที่กลวงเบา

ในปัจจุบันทั่วโลกมีนกอยู่ประมาณ 8,800 ถึง 9,800 ชนิด (ตามการจัดอนุกูรมวิธานที่ต่างกัน) ซึ่งนับว่า นกเป็นชั้นของสัตว์มีกระดูกสันหลังที่มีความหลากหลายมากิที่สุด ในบุรร<u>ดาชั้นของสั</u>ตว์มีกระดูกสันหลังทั้ง หลายที่อาศัยอยู่บนพื้นดิน ความหลา<u>กหลายของนกนั</u>บเนื่องไปตั้งแต่ในเรื่องของขนาดตัว สีสัน เสียงร้อง อาหารการกิน และถิ่นที่อยู่อาศัย

นกเป็นสัตว์ที่มีความสำคัญเป็นอันมากูทั้งต่อระบบนิเวศและต่อชีวิตุมนุษย์ ความสัมพันธ์ระหว่างคนกับ นกเป็นไปอย่างแน่นแฟ้น และการุเกื้อกูลกุ้นระหว่างนกกับสรรพสิ่งต่ำง ๆ ตามธรรมชาติก็ูเป็นไปอย่างแนบ แน่น ถ้าหากปราศจากนก คงเป็นเรื่องยา๊กที่จะจินตนาการถึงการดำรงอยู่ต่อไปของชีวภาคใบนี้

เนื้อหา

วิวัฒนาการ

กายวิภาคเพื่อการบิน

ความเป็นอย่

อาหารการกิน

ถิ่นอาศัย

Paleognathae

Neognathae

ดูเพิ่ม

อ้างอิง

วิวัฒนาการ

ซากดึกดำบรรพ์อาร์คืออพเทอริกซ์

นกมีความคล้ายคลึงกับใอฟิสสัตว์เลื้อยคลานหลายประการ การเจริญเติบโตของตัวอ่อน

โครงสร้างของกระดูกและกล้ามเนื้อ เกล็ดที่ขา การออกลูกเป็นไข่ และ จึงเชื่อกันว่านกในปัจจุบั้นถือกำเนิดมา จากสัตว์เลื้อยคลาน

มีหลักฐานซากดึกดำบรรฺพ์จำนวนมากยืนยันว่านกมีวิวัฒนาการมาจากไดโนเสาร์เทอโรพอด ตัวอย่างเช่น ซากดึกดำบรรพ์อาร์คีออปเทอริกซ์ที่ค้นพบในแคว้นบาวาเรีย ประเทศเยอรมนี เมื่อปี ค.ศ. 1861 ซากดึกดำบรรพ์นี้มีอายุประมาณ 150 ล้านปี บ่งบอกว่าอาร์คืออพเทอริกซ์อาศัยอยู่ในยุคจูแรสสิก และมีลักษณะกึ่ง นกกึ่งเทอโรพอด โดยอาร์คีออพเทอริกซ์ต่างจากนกในปัจจุบันตรงที่มีสามเล็บยืนออกมาจากอุ้งมือ มีฟันที่ปาก และ มีกระดูกหางยาว แต่ขณะเดียวกันบริเวณลำตัวก็มีขนนกปกคลุม ทำให้นักปักษีวิทยาเชื่อว่าอาร์คืออพเทอริกซ์น่าจะ เป็นบรรพบุรุษของนกในปัจจุบัน

เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้มีการค้นพบซากดึกดำบรรพ์คริพโทโวแลนส์ที่ประเทศจีน ซึ่งมีสันที่กระดูกอก และส่วนยื่นรูปตะขอต่อที่ซี่โครง ซากดึกดำบรรพ์คริพโทโว แลนส์จึงนับว่ามีความเป็นนกมากกว่าซากดึกดำบรรพ์ใด ๆ ที่เคยค้นพบ

กายวิภาคเพื่อการบิน

ทุกส่วนในร่างกายของนกถูกดัดแปลงเพื่อให้เหมาะสมกับการเป็นเจ้าเวหาอย่างแท้จริง เริ่มจากกระดูก ที่ภายในมีลักษณะกลวงคล้ายรวงผึ้ง ทำให้เบา ้แต่แข็งแรง นกบางชนิดในวงศ์นกโจรสลัด เมื่อกางปีกจะกว้างถึง 2 เมตร แต่น้ำหนักกระดูกทั้งหม*ิ*ดเพี้ยงแค่ 113 กรัมเท่านั้น

นอกจากนี้อวัยวะภายในบางอย่างของนกจะถูกตัดทอนออกไปเพื่อลดน้ำหนักตัวให้ได้มากที่สุด เช่นรั้งใข่ของตัวเมียที่เหลือเพียงข้างเดียว ฟัน โดยนกจะไม่เคี้ยวอาหาร แต่กลืนลงไปย่อยในกึ้นแทน

การบินของนกต้องใช้พลังงานจากเมแทบอลิซึมเป็นอย่างมาก นกจึงมีระบบหายใจและระบบหมุนเวียนโลหิตอันทรงประสิทธิภาพ จากหัวใจที่มี 4 ห้อง และท่อทีเชื่อมต่อระหว่างปอดกับถุงลมทั่วลำตัว

เพื่อความปลอดภัยในการบิน นกจึงต้องมีสัมผัสอันว่องไว โดยเฉพาะสัมผัสทางสายตา นกบางชนิดมีสายตาอันคมกริบ อาจกุล่าวได้ว่าเป็นสายตาที่คุื ที่สุดในบรรดาสายตาของสัตว์มีกระดูกสันหลังด้วยกัน สมองส่วนรับภาพของนกพัฒนาไปมาก เช่นเดียวกับสมองส่วนควบคุมการเคลื่อนไหว เพราะการบินที่ ดีตั้องอาศัยการประสานงานที่ดีของทุ้กส่วนในร่างกายนั่นเอง

สิ่งที่ขาดไปไม่ได้สำหรับการบินคือ <u>ปีก</u> นกมีปีกที่เป็นไปตามหลักอากาศพลศาสตร์ ซึ่งช่วยให้เกิดแรงยกขณะบิน ในการกระพือปีก นกจะใช้กล้ามเนื้อ อกอันแข็งแรงที่ติดอยู่กับกระดูกอก นกที่บินเร็วที่สุดคือนกในวงศ์นก<u>แอ่นบินเร็ว</u> ซึ่งบินได้เร็วถึง 170 กิโลเมตรต่อชั่วโมง

ส่วนขนนกนั้นนับว่าเป็นพัฒนาการที่พิเศษสุดอย่างหนึ่งในบรรดาพัฒนาการของสัตว์มีกระดูกสันหลัง ขนนกเป็นส่วนประกอบของเคราติน มีลักษณะ เบาแต่แข็งแรง ขนนกช่วยป้องกันนกจากแสงแดด ช่วยในการหาคู่ ช่วยในการปรับอุณหภูมิของร่างกาย และที่สำคัญที่สุดคือช่วยในด้านการบินของนก

ความเป็นอย่

อาหารการกิน

ในแต่ละวันนกต้องการอาหารจำนวนมากเพื่อนำไปใช้ในกระบวนการเมแทบอลิซึม (metabolism) โดยนกแต่ละชนิดจะหาอาหารที่แตกต่างกันออกไป นกบางชนิดเลี้ยงชีพด้วยน้ำต้อย บางชนิดเลี้ยงชีพด้วยธัญพืช แมลง สัตว์พวกหนู สัตว์พวกกิ้งก่า ปลา ซากเน่า ไปจนถึงนกด้วยกัน นกจะพัฒนารูปร่าง ปีก ขา และปาก ให้มีลักษณะเหมาะสมกับการหาอาหาร นกสีวนใหญ่เป็นสัตว์ที่หากินในเวลากลางวัน มีนกเพียงบางชนิดเท่านั้นที่หากินในเวลากลางคืน

นกบางชนิดหากินร่วมกันเป็นฝูง เช่น ฝูงนกนางนวลที่บินร่อนหาปลาตามชายทะเล หรือฝูงนกเป็ดน้ำรวมตัวกันแหวกว่ายอยู่ในบึง ซึ่งการหากินร่วม กันเป็นฝูงใหญ่ช่วยให้นกหาอาหารง่ายขึ้นและได้ปริมาณมากกว่าหากินตามลำพัง รวมทั้งยังช่วยกันระวังภัยได้เป็นอย่างดี

ส่วนนกบางชนิดก็มีพฤติกรรมการหาอาหารร่วมกับสัตว์อื่น เช่น นกเอี้ยงที่หากินร่วมกับวัวควาย โดยนกเอี้ยงจะคอยจับแมลงที่พากันบินหนีขึ้นมาเมื่อ วัวควายเดินยำไปบนดิน นอกจากนี้นกเอี้ยงยังชอบเกาะบนตัววัวควายเพื่อจับแมลงที่บินตอมตามตัววัวควายอีกด้วย

ถิ่นอาศัย

นกแต่ละชนิดมีการปรับตัวให้เหมาะสมกับถิ่นอาศัยต่าง ๆ เราจึงสามารถพบนกได้ทุกหนทุกแห่งในสภาพแวดล้อมอันหลากหลาย ซึ่งพอจะแบ่งถิ่น อาศัยของนกได้ดังนี้

■ บริเวณชายหาดและท้องทะเล

มีนกหลายชนิดที่เดินหากินตามแนวหาดทรายชายทะเล เช่น <u>นกหัวโตมลายู และ นกยางทะเล</u> เป็นต้น ขณะที่นกหลายชนิดโผผินบินร่อนอยู่ ตามหน้าผาริมทะเล หรือแม้แต่ในทะเลลึกก็เป็นแหล่งหากินของนกขนาดใหญ่ เช่น นกโจรสลัด ซึ่งนกโจรสลัดสามารถบินวนอยู่บนท้องฟ้า ได้เป็นเวลาหลายวันโดยไม่ต้องร่อนลงบนพื้นดิน โดยนกที่หากินในท้องทะเลนี้ เรามักเรียกว่า *นกทะเล*

■ บริเวณป่าชายเลนและปากแม่น้ำ

ตามแนวชายฝั่งที่มีไม้ชายเลนขึ้นหนาแน่นเป็นถิ่นอาศัยของนกมากมาย เช่น นกกินเปี้ยว และ เหยี่ยวแดง เป็นต้น โดยเฉพาะในช่วงฤดู หนาวจะมีนกอพยพย้ายถิ่นเข้ามาพักอาศัยเป็นจำนวนมาก นกที่หากินตามป่าชายเลนนี้มีชื่อเรียกโดยรวมว่า *นกชายเลน* นอกจากนี้ก็มีฝูงนก นางนวลซึ่งเป็นนกทะเลหากินบริเวณนี้ด้วย

บริเวณทุ่งหญ้า ที่ลุ่มน้ำขัง และหนองบึง

พื้นที่เกษตรกรรมแถบชานเมืองหรือในชนบทเป็นที่อยู่ของนกหลายชนิด นกที่อาศัยอยู่ตามทุ่งนาหรือทุ่งหญ้าโล่ง เรามักเรียกกันว่า *นกทุ่ง* เช่น นกตะขาบทุ่ง นกกระจิบหญ้า เป็นต้น ส่วนนกที่อาศัยตามแหล่งน้ำ เช่น หนอง บึง <u>ทะเลสาบ</u> เรามักเรียกว่า *นกน้ำ* เช่น <u>นกยาง</u> นกเป็ด น้ำ และ นกกวัก เป็นต้น

■ ป่าไม้ประเภทต่างๆ

ถือว่าเป็นสถานที่ที่มีนกอาศัยอยู่มากกว่าแห่งอื่น เนื่องจากเหมาะสำหรับการดำรงชีวิตของนกนานาชนิด เช่น <u>นกเงือก นกขุนแผน นก</u> โพระดก และ นกแต้วแล้ว เป็นต้น นกที่อาศัยหากินในป่ามีชื่อเรียกโดยรวมว่า *นกป่า*

สภาพแวดล้อมอื่น ๆ

นกบางชนิดมีการปรับตัวจนสามารถอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่แม้แต่สัตว์อื่นยังอาศัยอยู่ได้ยาก เช่น ทะเลทราย ชั้วโลกใต้ หรือแม้แต่ใน เมือง

ในปัจจุบันมีการนำดีเอ็นเอมาใช้จัดจำแนกนกแล้ว โดยงานที่สำคัญคือ Sibley & Ahlquist's Phylogeny and Classification of Birds (1990) แต่การ จัดจำแนกนกในที่นี้ยึดตาม Handbook of Birds of the World ซึ่งจัดอันดับนกโดยอาศัยลักษณะทางสัณฐานวิทยาเป็นหลัก และแบ่งนกออกเป็นอันดับต่าง ๆ ดังนี้

Paleognathae

อันดับใหญ่ Paleognathae (ตามรากศัพท์แปลว่า ขากรรไกรแบบเก่า) ประกอบด้วยนกอันดับต่าง ๆ ดังนี้

- อันดับแรไทท์ (Struthioniformes)
- อันดับนกไทแนมู (Tinamiformes)

Neognathae

อันดับใหญ่ Neognathae (ตามรากศัพท์แปลว่า ขากรรไกรแบบใหม่) ประกอบด้วยนกอันดับต่าง ๆ ดังนี้

- อันดับห่าน (Anseriformes)
- อันดับไก่ (Galliformes)
- อันดับนกเพนกวิน (Sphenisciformes)
- อันดับนกลูน (Gaviiformes)
- อ้นดับนกเป็ดผี (Podicipediformes)
- อันดับนกจมูกหลอด (Procellariiformes)
- อันดับนกกระทุง (Pelecaniformes)
- อันดับนกกระสา (Ciconiiformes)
- อันดับเหยี่ยว (Accipitriformes)
- อันดับเหยี่ยวปีกแหลม (Falconiformes)
- อันดับนกคุ่มแท้ (Turniciformes)
- อันดับนกกระเรียน (Gruiformes)
- อันดับนกหัวโต (Charadriiformes)
- อันดับนกแซนด์เกราส์ (Pteroclidiformes)
- อันดับนกพิราบ (Columbiformes)
- อันดับนกแก้ว (Psittaciformes)
- อันดับนกคัคคู (Cuculiformes)
- อันดับนกเค้า (Strigiformes)
- อันดับนกตบยุง (Caprimulgiformes)
- อันดับนกแอ่น (Apodiformes)
- อันดับนกตะขาบ (Coraciiformes)
- อันดับนกหัวขวาน (Piciformes)
- อันดับนกขุนแผน (Trogoniformes)
- อันดับนกโคลี (Coliiformes)
- อันดับนกจับคอน (Passeriformes)

ดูเพิ่ม

- ปักษีวิทยา
- การดูนก
- ไดโนเสาร์

อ้างอิง

- รุ่งโรจน์ จุกมงคล, **นก**, สารคดี, 2542. ISBN 974-8211-71-1.>
- โอภาส ขอบเขตต์, **นกในเมืองไทย**, สารคดี, 2541. ISBN 974-8211-70-3.
- Boonsong Lekagul, Philip D. Round, A guide to the birds of Thailand, Saha Karn Bhaet, 1991. ISBN 974-85673-6-2.
- Neil A. Campbell, Jane B. Reece, Biology, Addison-Wesley, 2002. ISBN 0-201-75054-6.

ดึงข้อมูลจาก "https://th.wikipedia.org/w/index.php?title=สัตว์ปีก&oldid=8376332"

หน้านี้แก้ไขล่าสุดเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2562 เวลา 14:33 น.

อนุญาตให้เผยแพร่ภายใต้สัญญาอนุญาตครีเอทีฟคอมมอนส์ แบบแสดงที่มา-อนุญาตแบบเดียวกัน และอาจมีเงื่อนไขเพิ่มเติม ดูรายละเอียดที่ ข้อกำหนดการใช้งาน Wikipedia® เป็นเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของมูลนิธิวิกิมีเดีย องค์กรไม่แสวงผลกำไร